

Cluny (Parijs, Frankrijk) – vrijdag 13 juni 2008, 11.55 uur

‘Votre nom, monsieur?’

‘Leroy. Tony Leroy. Mr. Dugary m’attend.’

De receptioniste raadpleegde haar scherm, raakte een toets of drie aan en bevestigde:

‘En effet, monsieur Leroy. Ayez l’amabilité de me suivre.’

Tony bewoog zijn wenkbrauwen voor zoveel linguïstische souplesse. Op een wolk van gratie deinde de receptioniste achter haar toog uit, bood Tony een korte professionele inkijk op een rij hagelwitte tanden, en gleed hem voorbij, zo naar de liften. Zich ongetwijfeld zeer bewust van de magnetische aantrekkingskracht van haar derrière. Het donkerblauwe uniform, de zwarte nylons en de blauwe pumps waren ideale blikvangers.

Ze liep de liften voorbij, nam de smalle gang ernaast, tot aan een deur helemaal aan het eind. Ze klopte aan, stak haar hoofd even naar binnen en kondigde Tony aan. Met een elegante beweging draaide ze zich rond hem terug de gang in, hem opnieuw een stereotiepe glimlach schenkend.

Tony nam een diepe teug adem voor hij de deur aanstootte. Hij had zelden last van zenuwen, maar de drie mannen die hij zo dadelijk de hand ging schudden, kon hij beter niet onderschatten. Hij zou er zijn gedachten moeten bijhouden.

‘Ah, Tony Le Belge, le voilà. Ik heb het gezegd, hé Seb, dat hij stipt op tijd zou zijn? Goede reis gehad, mijn vriend?’

De man die hem aansprak was de meest olijke van het gezelschap, maar de minste in aanzien, wat waarschijnlijk ook de reden was waarom hij de liaisons verzorgde. *Maitre* Samuel Dugary, ooit advocaat aan de balie, nu een gesettelde zakenman bij de Accor-groep, verantwoordelijk voor het financiële beheer.

Deze vergadering vond trouwens plaats in het Novotel van Cluny, vlak bij Parijs. Novotel is een van de hotelmerken uit het gamma van Accor. De ruimte waar Tony zich nu bevond, mocht dan wel een kleine vergaderzaal zijn, ze was aangekleed als een intiem restaurant voor slechts één tafel, als je de bijzettafel niet meerekende. Twee van de vier wanden hingen vol met kleine, kostbare schilderijen, het ene vlak

tegen het andere aan. Zonder er echt naar te kijken was Tony zich bewust van een paar Dufauxs, een Matisse en een Klimt. Tegen de derde wand stond een buffet waarop een viertal saladeschotels klaarstonden, naast twee *bain-maries*, uiteraard in blinkend zilver.

Samuel Dugary schudde Tony Leroy de hand alsof hij oprecht blij was hem te zien. Dugary pronkte met de subtiële krachtpatserij van een geslaagd zakenman. Een maatpak van Brioni op klaarlichte dag, een gouden Omega en een tandpastasmile met virtuele aanknipoptie. Zijn huidskleur verraadde dat hij meer tijd doorbracht in de hotels van Nice en Marseille dan die van Lille. Veel meer. Tony vermoedde dat zelfs het sjaaltje dat achteloos uit het borstzakje van diens jasje hing, meer kostte dan zijn eigen schoenen.

De tweede man die nu recht veerde, Simon Voiturier, toonde meer beleefdheid dan interesse. Hoewel hij dezelfde vestimentaire branie koesterde als Dugary, bezat hij niet diens atletische gestalte. Integendeel, hij was gedrongen, zat goed in het vlees, met een kop die normaal thuishoort pal vooraan op een wildschotel. Zijn modieus groene brilletje creëerde een verrassende toets in dat hoofd vol vleselijk reliëf. Tony had intussen geleerd zich altijd op dat brilletje te concentreren, zodat hij niet vergat dat de man wel degelijk over een gezond stel hersenen beschikte. Moest ook wel voor een CEO van een bedrijf dat in de Franse CAC 30 staat.

De derde man bleef parmantig zitten. Hoewel Sébastien Thomasde-Bertin de langste naam torste, was hij als ambtenaar bij het ministerie van Financiën in wezen de minste in rang. Toch was hij de onverholen leider van het gezelschap, vanwege zijn relatie met president Sarkozy, die hij kende van zijn studietijd bij een of ander *institut politique*. De grijze haren rond een wilskrachtig gezicht bezorgden hem het cachet van een wijze man. Wijs, niet oud. Als enige toegeving ten opzichte van Tony speelde een gigantische grijns om zijn lippen, die nauwelijks kon verhullen dat hij er niet in geloofde.

‘Ah, Tony, *mon copain*. Goede reis gehad?’

‘Prima. Thalys is super. En jullie chauffeur weet verduiveld goed de weg naar hier.’

‘Daarvoor betalen we hem, Tony, daarvoor betalen we hem. Kan ik je iets laten brengen?’

Normaal zou Tony Leroy zich tevredenstellen met water of cola, maar aangezien Simon Voiturier de CEO was van Pernod-Ricard beseftte hij dat het not done was om niet om pastis te verzoeken. Of Absolut Vodka, het nieuwste paradepaardje van de firma. Hij kon zich bij deze heren geen diplomatisch foutje veroorloven. Dus hield hij het bij pastis. De anderen vonden dat een goede keuze.

In afwachting van de drankjes mocht het gesprek, rechtstaand, nog een tijdje over koetjes en kalfjes gaan. De drie heren waren golf-fanatici, uiteraard. Altijd goed voor enkele nietszeggende opmerkingen over handicap en swing, hoewel Tony nog altijd zijn eerste club ter hand moest nemen. Van de vorige keer, in een soortgelijk hotel aan de andere kant van Parijs, wist Tony dat Sébastien twee zonen had die in Boston studeerden, zodat ook daarmee wat tijd gevuld kon worden. Als wederdienst vertelde Tony over zijn hobby als foodfotograaf, wat professionals uit de wereld van hotel en restaurants zoals Simon en Samuel uiteraard intrigeerde.

Simon-Samuel-Sébastien: Tony noemde de drie mannen *les trois Suisses*. De grijns van Sébastien deed hem overigens vaak denken aan de lachende koe van *La vache qui rit*. Niet dat hij deze drie heren onderschatte. Dat lesje had hij al wel geleerd. Hun gemoedelijkheid was een façade. Daaronder zat nietsontziende zakelijkheid, *criminal behaviour* met een poetslaag. De nieuwe maffia. Mannen met carrières om u tegen te zeggen, die wat liefhebberden met witteboordcriminaliteit.

De pastis werd gebracht door een andere dame uit dezelfde Playboy-catalogoog als de receptioniste. Terwijl ze de drank en glazen aanreikte, keek Tony tersluiks naar haar perfecte onderstel.

Het eten werd alvast aangerold op een trolley, dit keer door een bediende met zowaar een zwart-geel gestreept butlerjasje. Sébastien gebaarde dat ze aan tafel konden. Tony wachtte geduldig tot duidelijk werd welke plaats hij kon nemen.

De butler reikte ieder vervolgens een bord aan met een assortiment gerookte vis. Een typisch lunchartikel, dacht Tony, hoewel hij die gedachte niet uitsprak. De manier van draperen verraadde echter wel een souschef met gevoel voor esthetiek.

‘Goed, Tony, luister,’ begon Sébastien, zodra de show was afgelopen en iedereen zich aan het salade- en bain-mariebuffet had bediend. Niemand raakte zijn schotel aan, alsof ervan eten niet echt de bedoeling was. Dat was het ook niet. Sébastien keek even vlug naar zijn kornuiten, in een al te doorzichtige poging om de indruk te wekken dat ook zij het woord konden nemen.

‘We willen vooreerst onze gezamenlijke genoegdoening uitspreken over de vorige transactie in Fontainebleau. Die heb je met veel gevoel voor flair volbracht. Dat mag ik wel zeggen. Onze gelukwensen daarvoor.’

De twee andere *Suisses* bromden iets in hun baard, wat hun idee was van een staande ovatie. Tony knikte beleefd maar niet uitbundig. Hij was genoeg gepokt en gemazeld om te weten dat hij niet was uitgenodigd om complimenten in ontvangst te nemen.

‘Alles liep volgens het plan dat je ons had voorgehouden,’ ging Sébastien verder. ‘Bijna alles.’

De twee anderen zwegen. De korte stilte tussen de twee zinsdelen zei alles.

‘De veiling zou niet verstoord worden, iedereen zou tevreden naar huis gaan. Pas bij de levering van de schilderijen aan de nieuwe eigenaars zou de verdwijning worden vastgesteld, waarna de verzekering erbij zou worden gehaald. Alles zou in der minne worden geregeld. Aan het eind hebben wij onze schilderijen terug, met de verzekerde waarde erbovenop. Dat was de deal. Stel ik dat zo juist, Tony?’

Tony Leroy overliep deze gedachtegang kort voor hij knikte. Hij had die indertijd zelf gelanceerd. De drie heren hier hadden elk twee schilderijen van de American School ter beschikking gesteld. Franz Kline, Willem De Kooning, een vroege figuratieve Jackson Pollock, Robert Motherwell, Georges Mathieu. En Mark Rothko.

Het opzet was simpel. De bedoeling was dat ze niet echt verkocht werden. Daarvoor volstond het dat Tony in de zaal en zijn vriendin aan de telefoon tegen elkaar opboden tot er niemand overbleef. Maar bij de Rothko van Samuel liep het mis. Iedereen had afgehaakt. De koop zou zo dadelijk aan Tony worden toegewezen. Zijn vriendin had de telefoon al afgelegd. Op het allerlaatste ogenblik bood iemand op de eerste rij. Een bod dat het zijne in één klap met enkele tienduizen-

den euro's oversteeg. Een onvermijdelijk geroezemoes stak op, enkele mensen waren al rechtgestaan en tijdens dit tumult verloor Tony even het oogcontact met de veilingmeester. Tony bedacht bovendien dat hij dit laatste bod niet op een geloofwaardige manier kon overbieden zonder argwaan te wekken. Hij had zojuist tien minuten lang zeer minutieus geboden en kon nu niet plots drie trappen hoger gaan. Dus liet hij het lopen, vol twijfels over zijn tactiek. Rothko werd afgeklopt op 270.000 euro. Een koopje. De nieuwe eigenaar nam het schilderij meteen mee naar huis. Hoogst ongebruikelijk.

Voor fase twee van het plan voerde zijn team die nacht een perfecte inbraak uit in het veilinghuis. Ze stalen een twintigtal schilderijen, waaronder de vijf Amerikaanse die net waren 'verkocht' en die meteen aan *les trois Suisses* werden terugbezorgd. Die rapporteerden op aangeven van de veilingdirectie, net als de overige eigenaars, de diefstal aan hun verzekeringsmaatschappij. Na zo'n maand of vier, vijf zou het onderzoek geen meter zijn opgeschoten en konden ze rustig de verzekeringspremie opstrijken. Dat ze vervolgens gedoemd waren om die werken voor zeer lange tijd achter slot en grendel te houden, stak niet zo nauw. Het was hen om het geld te doen. Elk schilderij was verzekerd voor een bedrag tussen 3 en 5 miljoen euro. Maal vijf. Want de Rothko was naar huis. Met de nieuwe eigenaar. 25 miljoen euro in één weekend: goed verdiend zou je zeggen. Maar die Rothko, dat stak blijkbaar.

Sébastien keek Tony Leroy aan alsof hij zijn gedachten kon raden. Hij legde een gepijnigde uitdrukking op zijn gezicht die bijna komisch leek. 'Rothko heeft ons parten gespeeld, zoals je weet.'

Tony knikte ongemakkelijk. Mark Rothko, oorspronkelijk Rothkowitz, een Letse inwijkeling, meegekomen met zijn ouders naar de Verenigde Staten, die bijna vijftig jaar mee de New Yorkse scene zou uitmaken. Rothko's *Untitled 1944-45* zou hem wel eens levenslang nachtmerries kunnen bezorgen.

Deze heren waren door zijn toedoen voor vijf zesde geslaagd in hun opzet. Voor elf twaalfde eigenlijk, als je zowel de schilderijen als het geld in rekening bracht. Rothko had immers geld opgebracht, zij het veel te weinig. Geen volledig succes dus. Geen succes, omdat *les trois Suisses* perfectie eisen.

'Maar laat het je smaken,' zei Simon. Hij gaf het goede voorbeeld

door meteen een jaap in zijn heilbotfilet te geven. Iedereen begon gelijk te eten.

Vervolgens nam Samuel het woord. Nu de vinger op de wonde, zijn wonde, was gelegd, voelde hij zich verplicht het initiatief te nemen. Onder het praten zwaaide hij vervaarlijk met zijn bestek.

‘We nemen je niets kwalijk, Tony,’ zei hij tussen twee beten door. ‘We begrijpen dat je het daar moeilijk mee had.’

Samuel maakte een weids gebaar alsof hij het zelf verder ook niet wist. En dat was precies ook wat hij zei: ‘In jouw plaats zou ik ook zwaar getwijfeld hebben. Zoals een scheidsrechter die niet goed heeft gezien wat er precies op het veld gebeurd is, maar uit de verontwaardiging kan afleiden dat er wel iets aan de hand was. Moet hij dan fluiten of niet? Drie seconden later kan hij dat al niet meer, want dan is de bal weer weg.’

Samuel keek even snel naar zijn spitsbroeders, wier hoofden haast onmerkbaar maar onophoudelijk knikten bij zo veel wijze woorden. Als alternatief voor *les trois Suisses* had Tony ook wel eens aan een driekoppige draak gedacht.

‘We hebben veel bewondering voor je vakmanschap, Tony. Dat smetje nemen we je niet kwalijk, hoewel het ons enkele miljoenen heeft gekost.’

Sébastien maakte een tuttend geluidje, waarop Samuel glimlachend reageerde. ‘Ja, ik reken nog in oude francs, 1 miljoen dus. Maar da’s 1 miljoen te veel.’

Tony Leroy wist dat Samuel zo’n 100 miljoen euro waard was, in direct opeisbare contanten. Zulke mensen hebben er een hekel aan om kleingeld te laten rondslingeren. Sébastien kuchte. Tony voelde de spitsroede komen. Hij legde zijn vork neer. Smaken deed het toch al niet.

‘Je hebt de pers ervan weg kunnen houden, Tony. Of toch bijna. Bravo. Je kon onze fortuinlijke koper ervan overtuigen zijn aankoop stil te houden. Dat allemaal op eigen houtje, zonder dat we je het moesten vragen. Nogmaals bravo, Tony, je hebt je cool gedragen.’

Tony slaakte een onhoorbare zucht van verlichting. Zijn liquidatie zou nog niet voor morgen zijn. Hij had nog geen afspraak met de bodem van de Seine.

Een beleefd getik op de deur. Daar kwam de butler aanrijden met gang twee. Hij ruimde de borden af. Er ging opvallend veel vis terug.

‘*C'est bien*, Maurice, we nemen het wel van je over. Straks: geen dessert, alleen koffie, *ça va*?’

Maurice leek maar al te blij dat hij mocht vertrekken. Intussen nam Samuel de honneurs waar. Hij haalde de deksels van de *bain-maries* en zette ze op de onderzijde van de trolley. Hij snoof even boven een van de potten en bleek overtuigd. Dan begon hij met het verdelen van de boeuf bourguignon over de vier borden. Hij hanteerde de juiste greep en behandelde de stukjes vlees alsof het goudklompjes waren.

Simon ontfermde zich over de Chateâu Morgon, een pittige beaujolais. Hij schonk de vier glazen in, na een vluchtige geurtest. Nadat Samuel de vier borden op tafel had gezet, maakte hij een koket gebaar, dat Tony nog het meest deed denken aan de godin Shiva.

Sébastien hernam op dezelfde toon van eerder: ‘Maar na rijp beraad, hier met ons drieën, zijn we tot het besluit gekomen dat we die Rothko terug moeten krijgen.’

Samuel zette zich zichtbaar schrap. Tony voelde de pointe naderen.

‘Weet je, Tony, binnenkort zullen we die kans krijgen. Jij en wij.’ Sébastien leek oprecht verheugd. Zijn licht kalend voorhoofd glom van voldoening.

‘Tony, de Rothko wordt opnieuw te koop aangeboden, door de vorige eigenaar!’ Simon jubelde bijna. Tony had een paar seconden nodig. Hij kreeg hier dus niet meer of minder dan een rehabilitatie aangeboden.

‘Dus jullie willen dat ik de Rothko opnieuw opkoop?’

Samuel ontplofte bijna. Zijn driftbuien, waarbij hij uit zijn rol van gladjanus schoot, waren berucht. Het gebeurde zelden, maar het gebeurde nu, en het was geen prettig gezicht. Er was geen pretrimpeltje meer te bespeuren in dat gebruinde gezicht.

‘Ben je gek, Tony? Betalen voor een schilderij dat al mijn eigendom is?’

Hij leunde nu met beide ellebogen op de tafel, met één vinger priemend naar Tony.

‘Nee, Tony, we willen dat jij ons, of beter mijn schilderij terugsteelt. Je zult dus iets anders moeten verzinnen.’

‘Wij willen Samuel helpen en stellen nog een tiental andere moderne Amerikanen ter beschikking,’ voegde Sébastien toe. ‘Die worden volgende week geleverd aan de directie van de veiling. Je steelt die samen met de Rothko volgens het oude recept, geeft ze ons terug, wij praten met de verzekering.’

Tony had het meteen door. De Rothko moest terugkomen, dat was een prestigezaak voor Samuel, maar voor de beide anderen was dit alles een verkapte poging om het huzarenstukje met de verzekering opnieuw te flikken. Een tiental Amerikaanse meesters, dat mocht dan wel tussen neus en lippen worden gezegd, maar het was wel een veelvoud van één Rothko. Het zette meteen de underdogpositie van Dugary in de verf: de andere twee gingen nog een beetje liefhebberen, Dugary mocht alleen recupereren.

‘Zal het niet te veel argwaan wekken als er twee keer na elkaar schilderijen worden gestolen in een veiling? Ik neem aan dat het toch over andere werken gaat?’ vroeg Tony behoedzaam.

Sébastien schudde al van neen nog voor de vraag volledig was gesteld.

‘Hebben we aan gedacht. Er zijn een paar argumenten. Eén, het is in België. Dus andere verzekering, andere politie. Twee, alleen de Rothko is dezelfde. En daar trekt iemand anders nu de verzekering van. Wijzelf zetten een paar stromannen in. Drie, je moet het deze keer anders doen. Neem nog een paar andere schilderijen mee, alle genres door elkaar. Zo leg je een dwaalspoor.’

‘Wat doe ik daarmee?’

‘Als je Rothko en de andere Amerikanen voor ons kunt ophalen, doe je met de rest wat je wilt. Desnoods kies je er uit de rest eentje voor jezelf. Abdul zal je daar goeie raad in geven. Je kent Abdul toch?’

Tony fronste zijn wenkbrouwen. ‘Moet het echt via Abdul? Het vorige team was toch goed genoeg? Ik heb het niet zo met die man. Loopt er de kantjes af.’

Sébastien reageerde als door een wesp gestoken. ‘Wij kennen Abdul wél. In feite is hij *incontournable*. Hij levert jouw team, en daarmee basta.’

Tony ging er niet op door.

Sam kwam sussend tussen. ‘Kom, kom, Sébastien. Onze vriend heeft het begrepen.’

Nadat Sébastien vervolgens even zijn toegewijde aandacht had geschonken aan een hap boeuf bourguignon, richtte hij zich weer tot Tony, met een tuitend mondje:

‘Tony, neem contact op met Abdul. Maak desnoods een deal met de – euh – tijdelijke eigenaar van de Rothko zonder dat hij achterdocht krijgt. Zorg ervoor dat hij uiteindelijk geen schadeverlies lijdt. Dat een of andere verzekering zal bloeden, kan me godverdomme niet schelen. Die mensen cirkelen toch maar als gieren rond onze eigendommen.’

‘Wat je vooral niet mag doen,’ zei Simon gemeten, terwijl hij zijn mond met zijn servet depte, ‘is alle schilderijen meenemen, want dan kunnen we het vergeten om er met de Rothko ongemerkt vandoor te gaan. Je blijft dus liefst met je vingers van het kassageld.’

‘Dat geld zou de politie immers het ideale excuus geven voor een grondig onderzoek. Van schilderijen hebben ze minder kaas gegeten. Dat moeten ze doorschuiven naar Interpol. En dat vinden we niet erg,’ verklaarde Samuel de strategie nog.

Alsof het afgesproken was, schoof Simon een klein koffertje dat onder de tafel stond naar Tony toe. ‘Hier is alvast de helft van je vergoeding,’ zei hij. ‘150.000 euro. In gebruikte briefjes van vijftig en honderd. Zou genoeg moeten zijn om je mensen te betalen en je voorbereiding te financieren.’

Tony waagde het niet om het koffertje te openen. Het brandde tegen zijn been. 150.000 euro, 6 miljoen Belgische frank. Geen som die je leven overhoophaalt, maar wel genoeg voor een nieuwe boost.

Er restte nog één vraag, een dubbele. Wist Tony het ene, dan wist hij het andere. Hij besloot Samuel aan te kijken. ‘Euh, waar en wanneer?’

Samuel was opnieuw een en al enthousiasme. Al zijn lachrimpels waren terug en hij wuifde met zijn zongebruinde vingertje.

‘Ah, ça c’est de la beauté, Tony. Dit zal je bevallen.’

Simon keek op een blad dat voor hem lag en las voor: ‘De veiling is binnen drie maanden, begin september, *dans les Ardennes*.’

'Sedan? Nancy?' raadde Tony.

Simon keek over zijn groene brilletje.

'*Non Tony, vos Ardennes, les Ardennes belges*, in een klein dorpje vlak bij Dinant. Ik vergeet altijd hoe het heet ...'

Hij raadpleegde opnieuw zijn papier, maar Sébastien was hem voor: 'Falmignoul, Tony. De formidabele Biennale van Falmignoul. *Vas-y*, Tony. Verbaas ons!'